

Και ἄλλο μετέωρον, νυκτερινὸν τοῦτο, ἐφάνη τὴν ἐσπέραν
τῆς Κυριακῆς, βολὴς κωνικὴ ἐκ νότου πρὸς βορρᾶν ταξιδεύ-
σασα καὶ σβεσθεῖσα ἐντὸς τῶν νεφῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι
θὰ λᾶβωμεν τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου κεῖνται τὰ Μετέωρα.

Ὁ τελευταῖος ἐν Χίῳ καταστρεπτικὸς σεισμὸς ἐφυγά-
δευσε καὶ ἐκ Σάμου πολλοὺς Σαμίους, ἐν οἷς καὶ τὸν κ. Σο-
φούλην ἑνθερμον Ἑγεμονιστὴν ὁ φόβος τῶν φίλων Σαμίων,
προερχόμενος ἐκ καθαρᾶς φιλοζώου προνοίας, εἶναι πάντῃ
ἀδικαιολόγητος. Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἡ Σάμος διατρέχει ἐπὶ
τοῦ παρόντος κίνδυνον ἐξ ὑπογείου σεισμοῦ ἢ ἐκ κλονισμῶν
τοῦ ἐδάφους· διότι ἐκεῖ ἐγκυμονεῖται σεισμὸς πολὺ διάφο-
ρος, σεισμὸς πολιτικὸς, ἀπειλῶν ὁσονούπω νὰ διασεισῇ ἐκ
βάθρων καὶ καταρρίψῃ τὸ κυβερνητικὸν οἰκοδόμημα καὶ
τοὺς ἐπ' αὐτοῦ.

«Κάμε καλὸ στοῦ διαδύλου τὸ χωρὸ.»

Μίαν ἡμέραν ἐπερπατοῦσα
Συλλογισμένος στὸν Ἰλισσὸν,
Καὶ σ' ἓνα μέρος—σπάνιο πρᾶγμα—
Νερὸ ποῦ εἶχε, καὶ περισσὸ . . .

Ἐνῶ κυττοῦσα ποῦ νὰ πατήσω
Ποῦ νὰ πηδήσω νὰ μὴ βραχῶ,
Βίδα παρέκει ἓνα παιδάκι
Ποῦνταν κλαμένο καὶ μοναχό.

Τοῦ λέω ἀπαιδὶ μου τ' ἔχεις καὶ κλαίεις ;
Εἶσαι χαμένο ἢ δὲν ἔμπορεῖς ;
Ἡ μήπως θέλεις νὰ προσπεράσῃς
Καὶ νὰ πηδήσῃς δὲν ἔμπορῃς ;»

Λόγο δὲν ἔγάζει, καὶ τὰ χεράκια
Σηκώνει ἀπάνω καὶ μὲ θωρεῖ
Ἦτον ἀφράτο, ἦτον ὠραῖο
Κ' εἶχε μαλλάκια σὰν τὸ φλωρί . . .

Εὐθὺς τὸ βάζω στὸν ὦμο ἀπάνω
Καὶ διαβαίνω ἀπ' τὸ νερὸ,
Ἵστερα σκύφτω λίγο καὶ λέγω
Κατέβα τόρα νὰ σὲ χαρῶ . . .

Ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν κατεβαίνει
Περνάει τὰ πόδια καλὰ καλὰ,
Καὶ τὰ σταυρώνει καὶ τὰ μαζεύει . . .
Στὸ στέρκο ἀπάνω μοῦ τὰ κολλᾷ . . .

Ἀφοῦ τοῦ εἶπα κάμποσα λόγια
μὲ τῆς φοβέρας τὸ ἀρχινῶ,
Φωνάζω, ἔβριζω . . . καὶ τὸ κτυπάω
Καὶ τὸ τσιμπάω καὶ τὸ κουνῶ . . .

Λεπτὸ δὲν δίνει . . . οὔτε τὸ ἰνιᾶζει...
Ἀλλὰ σφυρίζει καὶ τραγουδᾷ,
Κ' ἐνῶ τὸ δέρνω, ἐγὼ πονῶ . . .
Αὐτὸ γελάει, χοροπηδᾷ . . .

«Τοῦ κάκου, λέει, δὲν κατεβαίνω . . .
Χάνεις τὸν κόπο καὶ τὸν καιρὸ . . .
Ἐρωτα λένε τὸ ὄνομά μου
Καὶ νὰ σ' ἀφήσω δὲν ἔμπορῶ . . .

Ἄμα καθήσω στὸ στέρκο ἀνθρώπου
εὐκόλα ἔτσι δὲν ξεκολνῶ,
Θὰ τὸν παιδεύω καιροῦς καὶ χρόνου
Θὰ τοῦμαι βάρος ἐλεεινὸ . . .»

Καὶ ἀπὸ τότε στὸ στέρκο μοῦειναι
Κι' ὅπου κι' ἂν πάω, κι' ὅπου ἔβρεθῶ
Δὲν μὲ ἀφίνει νὰ μελετήσω,
Νὰ ἡσυχάσω, ν' ἀναπαυθῶ . . .

Ἀνάθεμά σε διαβολεμένο !
Ἀνάθεμά σε κακὸ, τρελλό . . .
Καταραμένη νᾶνε ἡ ὥρα
Ποῦεπα ἂς κάμω ἓνα καλὸ . . .

Μοῦσα, Νεράϊδα . . . ὅ,τι κι' ἂν ἦσαι
Σὺ ποῦ μοῦ στέλνεις τέτοιο κακὸ,
Ποῦ μὲ παιδεύει, ποῦ μ' ἀφανίζει,
Ὅπου μὲ κάνει μανιακό,

Πές του νὰ φύγῃ καὶ νὰ μ' ἀφίσῃ
Τὴν ἡσυχία μου πάλι νὰ ἴδω,
Εἶδεμὲ ἔλα καὶ σὺ κοντά μου
Νὰ τὸν κρατοῦμε μαζὺ κ' οἱ δύο . . .